

[Valdemar Sørensen.]

har nogen Virkning for de Personer og Institutioner, der er interesserede i de hidtil bestaaende Love.

Men saa er der i § 9 Bestemmelserne om de 6 Mill. Kr. til Personer og Selskaber, der bygger Ejendomme med indtil 24 Lejligheder enten i Hovedstaden eller, og mest, i Provsbyerne. Det er muligt, at de 24 Lejligheder er et godt Udtryk for, hvad der passer sig uden for Hovedstaden, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at for saa vidt man vil have, at den Million Kroner, der afsættes til Hovedstaden, ogsaa skal have sine beskæftigelsesmæssige Virkninger, vil det vist blive nødvendigt at forhøje Tallet til 30. 30 Lejligheder er nemlig 3 Opgange; 24 Lejligheder er hverken 2 eller 3. Hvis man derfor, hvad jeg antager har været Hensigten med Bestemmelsen, vil give de mindre Bygherrer en Cadeau, saa de ogsaa kan komme med i Byggeriet, synes jeg, man maa sætte dette Tal for Hovedstadens Vedkommende eller i det hele taget saaledes, at det ikke bryder den sædvanlige Byggeteknik.

Jeg har for saa vidt ikke mere at sige om Forslaget, som det foreligger, blot at tilføje, at det ogsaa er min Anskuelse, at selv om vi naturligvis i Udvalget maa bestræbe os for at faa dette for Beskæftigelsen saa uhyre vigtige Forslag fremmet hurtigst muligt — og det vil jeg gøre mit til —, vil det være helt nødvendigt at gennemgaa alle de Forhold, som andre ærede Talere og jeg har fremført, før Rigsdagen binder sig til noget. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Forslaget til velvillig Overvejelse i et Udvalg.

Indenrigsministeren (Knud Kristensen):

Trods ikke saa faa kritiske Bemærkninger baade om Forslaget og om de Planer, som man har ment ligger bagved, og som jo ogsaa ligger bagved, har jeg dog faaet den Opfattelse, at man stort set vil behandle Forslaget med Velvilje, og derfor takker jeg. Hvor lang Tid Rigsdagen vil have til Behandling af Forslaget, er jo selvfølgelig noget, som Rigsdagen selv bestemmer, men ærede Medlemmer maa være klar over, at hvis den grundige Behandling, som jeg skønner man ønsker at undergive Forslaget, skulde tage alt for lang Tid, maa Rigsdagen ogsaa tage det dermed forbundne Ansvar for, at Forslaget ikke faar Betydning for Beskæftigelsen saa hurtig, som det ellers utvivlsomt vilde faa.

Det ærede Medlem Hr. Rasmus Han-

sen nævnte, at det var ønskeligt, om Forslaget var fremsat lidt tidligere. Det kan jeg for min Del godt være enig i, men det er jo klart, at Grundlaget for et saadant Forslag maa være Forhandlinger om Planer, der ligger uden for baade de kommunale og de statslige Organer, idet man jo har tænkt sig, at ogsaa private Selskaber og Personer skulde medvirke til Opbygningen af det Kvarter, man tænker sig nedrevet. Og dertil kommer, at Forslaget ogsaa finansielt set er meget omfattende, saa det ogsaa af den Grund har været nødvendigt at underkaste det visse Overvejelser i Ministerierne, ogsaa Overvejelser med Finansministeren. Men alt i alt er det selvfølgelig rigtigt, at kunde man være blevet færdig tidligere, havde det været en Fordel, ligesom det var en Fordel, om Rigsdagen kunde blive færdig med det i den kortest mulige Tid, der skal til, naar Arbejdet i øvrigt skal gøres forsvarligt.

Det ærede Medlem omtalte de næringsdrivende og dem, der har Værksteder, altsaa Erhvervsjendomme, og sagde, at de var ikke saa glade ved denne Sanering. Det er utvivlsomt rigtigt, og der kunde maaske ogsaa være Grund til i Udvalget at overveje deres Stilling. Saa vidt jeg kan se i det oprindelige Forslag om Sanering af usunde Bydele, er der ikke tænkt paa Erstatning til disse Kategorier af næringsdrivende, og da vi nu gennemfører et Forslag, hvorefter Saneringen sker meget hurtigere, kan det jo ikke bestrides, at Ulempen for disse bliver større, end den vilde være, hvis Saneringen skete over en længere Aarrække.

Det ærede Medlem Hr. Jensen-Brobymente, at 24 Lejligheder var alt for meget i Provsbyerne, og jeg forstod, at det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen mente, at det nærmest var for lidt. Jeg vil dertil sige, at det er jo ikke et Minimum, men tværtimod et Maksimum, saa der er ikke det mindste i Vejen for, at man i Provinsen kan faa Støtte til Opførelse af Huse med meget færre Lejligheder. Derfor kan jeg ikke se, at der paa dette Punkt kan være nogen Vanskelighed for Provsbyerne; dette Tal er, som sagt, kun et Maksimum. Hvis det nu er for lille, hvis det ikke passer med Forholdene, ja, saa er det ikke noget Principspørgsmaal, og man maa saa se at faa det ordnet paa den mest praktiske Maade, og paa disse Punkter skal jeg være meget forhandlingsvillig. Hensigten var jo, at man ikke vilde give denne ekstraordinære Støtte til alt for store Bygninger, men netop til de mindre Bygninger, og de mindre Byg-